

Sygn. akt I CSK 2205/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa M. M.  
przeciwko A. P. i A. spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę i ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2022 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej powódki  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 26 sierpnia 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od M. M. na rzecz A. spółki akcyjnej  
w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem  
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Wyrokiem z 26 sierpnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w (...) po rozpoznaniu sprawy z powództwa M. M. przeciwko A. P. i A. spółce akcyjnej w W., o zapłatę i ustalenie, na skutek apelacji Powódki od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 29 stycznia 2020 r., oddalił apelację.

Powódka wniosła skargę kasacyjną od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości, wniosła też o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazując na to, iż skarga jest oczywiście uzasadniona oraz w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Pozwana A. spółce akcyjnej w W. wniosła o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania oraz o zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powódki kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna stanowi środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni, umożliwiający usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie jest natomiast ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tak pomyślanych zadań skargi kasacyjnej służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c. okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi do rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Skarżąca oparła na przesłance z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 oraz pkt 4 k.p.c. Przesłanki te nie została jednak wykazane.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, zachodzi wówczas, gdy z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że jej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Powinna w związku z tym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającą na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 10 stycznia 2003 r.,

V CZ 187/02, OSNC 2004, z. 3, poz. 49; 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, z. 4, poz. 75; 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane; 29 kwietnia 2015 r., II CSK 589/14, niepublikowane). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepublikowane i przywołane tam orzecznictwo).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wraz z uzasadnieniem stanowi odrębną część skargi i podlega ocenie co do zasady samodzielnie, tj. bez odnoszenia się na etapie jego rozpoznania (tzw. przedsądu) do argumentacji, która dotyczy rozpoznania skargi po jej przyjęciu przez Sąd Najwyższy. Przyniesione przez skarżącego okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 20 października 2005 r., II CZ 89/05; 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). To na skarżącym spoczywa obowiązek sformułowania w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odpowiednich argumentów wskazujących na istnienie powyższych okoliczności.

Tymczasem w niniejszej sprawie uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się do sformułowania ogólnikowych ocen, co nie spełnia kryteriów przyjęcia skargi do rozpoznania i w związku z tym nie wypełnia wymagań stawianym profesjonalnemu pełnomocnikowi w postępowaniu kasacyjnym. Nie spełnia kryterium wykazania oczywistej zasadności polemiki z oceną i ustaleniami Sądów *meriti*. Ponadto w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wykazano, iż w sprawie zachodzi kwalifikowana postać naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegająca na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Ponadto wskazane argumenty w istocie dotyczą oceny dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne.

Z kolei powołanie się na przesłankę potrzeby wykładni przepisów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne kontrowersje, nie doczekał się jeszcze wykładni, bądź też, że jego niejednolita interpretacja prowadzi do wydawania przez sądy odmiennych rozstrzygnięć w sprawach o identycznym lub zbliżonym stanie faktycznym. Należy przy tym przytoczyć przykłady takich orzeczeń i wykazać istniejące między nimi rozbieżności (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 października 2012 r., sygn. akt I PK 144/12, 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08). Skarżącego obarcza przy tym ciężar przedstawienia wyodrębnionej i pogłębionej argumentacji prawnej, wyszczególniającej dostrzegane przez stronę poważne wątpliwości interpretacyjne (zob. niepublikowane Sądu Najwyższego z: 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, 12 grudnia 2008 roku, sygn. akt II PK 220/08). Samo wskazanie też z orzeczeń sądowych nie może być uznane za spełnienie powyższej przesłanki. Co więcej, Skarżąca w niniejszej sprawie nie przedstawiła odrębnego własnego stanowiska dotyczącego wskazanych kierunków wykładni z pogłębionym profesjonalnym wywodem prawnym. Ograniczyła się zasadniczo do konstatacji, iż stanowisko Sądu *ad quem* jest w jej ocenie wadliwe.

Na marginesie należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że roszczenie o zadośćuczynienie, będące następstwem naruszenia praw pacjenta, o którym stanowi art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz roszczenie o zadośćuczynienie wynikające z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. mają odrębny charakter i określają zasady odpowiedzialności sprawców za odrębne czyny bezprawne. W pierwszym przypadku czyn bezprawny polega na zawinionym spowodowaniu uszkodzenia ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia przez wadliwe leczenie, w drugim zaś na naruszeniu prawa pacjenta do informacji, niezależnie od ostatecznej skuteczności przeprowadzonego zabiegu (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 29 maja 2007 r., V CSK 76/07, OSNC 2008, z. 7-8, poz. 91; 3 grudnia 2009 r., II CSK 337/09, niepublikowany; 4 listopada 2016 r., I CSK 739/15, OSNC-ZD 2018, z. 2, poz. 29; 5 lipca 2018 r., I CSK 550/17, niepublikowany; 3 kwietnia 2019 r., II CSK 96/18, niepublikowany). Uszkodzenie ciała lub rozstrój

zdrowia, stanowiące powikłanie (następstwo powikłania) związane z podjętym leczeniem, nie mogą być co do zasady postrzegane jako następstwo nieudzielenia pacjentowi należytej informacji o tym powikłaniu. O zależności przyczynowej między nimi można by mówić tylko wtedy, gdyby istniały wystarczające podstawy do przyjęcia, że w razie udzielenia należytej informacji pacjent odmówiłby zgody na zabieg (zob. wyroki Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2007 r., II CSK 2/07, niepublikowany; 5 lipca 2018 r., I CSK 550/17, niepublikowany; 19 czerwca 2019 r., II CSK 279/18, OSNC 2020, z. 5, poz. 43; postanowienie Sądu Najwyższego z 9 października 2020 r., II CSK 51/20, niepublikowane; 11 grudnia 2020 r., IV CSK 182/20, niepublikowane).

W świetle art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 178 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego dokonanego przez Prezydenta RP na mocy nie podlegającej weryfikacji prerogatywy (na podstawie art. 179 Konstytucji RP), odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność (zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., P 7/20 OTK ZU nr A/2021, poz. 49).

Tym samym Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie konstytucyjnej zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutechnienia niepodzielnej w zakresie kompetencji orzeczniczych przysługującej sędziemu inwestytury, czego nie uzasadniają kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie BN i in. przeciwko Getin Noble Bank S.A., ECLI:EU:C:2022:235), zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*. Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie dopatrył się też podstaw do uznania, iż skład Sądu *ad quem* nie spełnia kryteriów uznania tego Sądu za niezależny i ustanowiony zgodnie z prawem.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 i art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398<sup>21</sup> k.p.c. w zw. z § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

